

трѣбва да дойде преди мене, да свърши тази работа, тогава ще дойда азъ — да засѣя нивата. Ние работимъ заедно: тя започва една работа, азъ я свършвамъ. После азъ започвамъ, тя свършва.

Следователно, безъ радостъ и скръбъ животътъ на човѣка би билъ нещастенъ. Като работятъ едновременно, тѣ облагородяватъ човѣка, внасятъ въ него нѣжностъ, мекота. Ако само скръбта работи върху него, тя ще го огруби; ако само радостта работи, тя ще го втвърди. Дветѣ заедно, обаче, внасятъ въ човѣшкия характеръ меки, нѣжни, благородни чувства и възвишени стремежи. Сжщото се забелязва и между ученитѣ хора. Докато човѣкъ се занимава изключително само съ единъ предметъ, въ края на краищата той огрубява. Ако единъ ученъ посвети 20-30 години отъ живота си изключително за изучаване на пеперудитѣ, той ще огрубѣе. Каква полза отъ това, че той уловилъ хиляди пеперуди презъ живота си и ги препариралъ? Какво изкуство е препарирането? Каква наука има въ това, да учи човѣкъ да препарира различни животни? Ще дойде день да препариратъ и този човѣкъ, който е препариралъ хиляди по-низкостоещи отъ себе си животни. Истинско изкуство, истинска наука е тази, да изучава човѣкъ животнитѣ, безъ да ги препарира. Докато се занимава съ препариране на животни, науката взима криво направление. Като внася доброто въ